

билъ тѣй сѣщо и другаритѣ му съученици. И, отъ какъ билъ държани доста врѣме въ влажнитѣ и убийственни тѣмници, най послѣ, прѣзъ есенъта на 886 г., по заповѣдь на Святополка, билъ испждени изъ Моравия заедно съ около 200 души священници, като най опасни хора за страната.

Горкитѣ ученици на святитѣ братя се завили и замаяли кѣдѣ да отиджтъ и що да правятъ въ такова едно лошо врѣме; но Богъ, Който бди надъ Своитѣ хора и не ги оставя да пропаднжтъ марцина, ги опжтилъ, чрѣзъ устата на одного отъ тѣхъ — Климента, къмъ България.

Като дошле тукъ, тѣ билъ приети на драго сърдце отъ князь Бориса — Михаила и отъ цѣлия Български народъ, вече похристиянченъ, и настанени на приличнитѣ тѣмъ мѣста като пастири и учители народни.

Всички работѣли съ голѣмо усърдие и любовъ за уягчаванието на вѣрата ународжтъ и просвѣтяванието му съ „свѣтлината на разумътъ.“ Но, особено се отличилъ като Величскій архиепископъ Климентъ. Той билъ много благъ и добродушенъ човѣкъ, сладкодуменъ и за чудо работливъ. Той ималъ до 3500 души ученици, които разпрѣдѣлилъ на работа по 300 души въ 12 Македонски епархии.

Нѣкои отъ тѣзи ученици на святитѣ братя разпространили Християнството и между Руския народъ, като занесли и тамъ Славянскитѣ книги отъ тѣхъ написани.

Слѣдъ испжжданието на свв. Кирилло —